



SESTRY MACHATOVY

NEOBYČEJNÝ PŘÍBĚH SLAVNÝCH DVOJČAT
VĚRA STAŇKOVÁ



SESTRY MACHATOVY

NEOBYČEJNÝ PŘÍBĚH SLAVNÝCH DVOJČAT
VĚRA STAŇKOVÁ

Grada Publishing, a. s.

SESTRY MACHATOVY
NEOBYČEJNÝ PŘÍBĚH SLAVNÝCH DVOJČAT
VĚRA STAŇKOVÁ

© Věra Staňková, Hana Bubníková, Jiřina Langová, 2019

© Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-2710-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-2711-5 (epub)

ISBN 978-80-271-2273-8 (print)





PODĚKOVÁNÍ

*Naším dětem – Haně Bubníkové, Hanne Langové a Radku Langovi,
kteří nás při přípravě podporovali a fandili nám.
Zdeňku Langovi mladšímu, s jehož finanční podporou tato kniha vznikla.
Všem našim přátelům a spolupracovníkům, kteří přispěli svými vzpomínkami.*

Hana Bubníková a Jiřina Langová, 2019

OBSAH

Dva životy, jeden příběh	11
Neobjasněné záhady sester Machatových	15
Holky ze sportovní rodiny	19
Válečné roky	27
Jak šly dny	33
Rodinné vzpomínání	43
Sportovní začátky	47
Hano, která ty seš? aneb klikatá cesta na taneční konzervatoř	55
Machatky očima Jiřiny Šlezingrové	61
Gymnastické hledání a první úspěchy	71
Krok za krokem mezi světovou gymnastickou elitou	85
První mistrovství světa v Budapešti	95
Než Praha zavolá	101
Medailové mistrovství světa	117
Vzájemné soupeření	129
Návrat dvojčat na světovou scénu	135
Kodaň 1967: loučení s vrcholovou gymnastikou	147
Jaroslav Suchánek o sestrách Machatových	153
Přehled sportovních medailí, umístění a ocenění	157
Sportovní důchod? Ani náhodou!	163

Balet: celoživotní láska i zaměstnání (1957–1982)	175
Šedesátá až osmdesátá léta	191
Poprvé na zahraničním turné: Lipsko	199
S baletem do Paříže	203
Na cestách po Evropě	209
Poslední představení	215
Přehled divadelních rolí	219
Tancování mimo divadelní prkna	225
Soukromé životy: společná svatba	233
Jiřina a sportovní rodinné geny	237
Hana a život s hokejovou legendou	247
Několik slov na závěr	257
Použité zdroje a literatura	268



DVA ŽIVOTY, JEDEN PŘÍBĚH

Dopřej mi, Pane, abych v boji, který jde životem, měl odvahu udeřit a riskovat. A mám-li vyhrát, dej, aby to bylo podle zákona, aby má síla a čest se udržely vysoko. A mám-li prohrát, dej, abych dovedl stát u cesty a pozdravit vítěze, až půjdou kolem.

(olympijská přísaha starých Řeků, celoživotní inspirace sester Machatových)

Olympijská přísaha starých Řeků a zejména její poslední věta se stala životním mottem Hany a Jiřiny Machatových v době, kdy začaly dobývat sportovní svět a současně svým tanečním uměním těšily publikum jako sólistky baletu Státního divadla Brno. Přestože největší slávě se těšily v šedesátých letech, dodnes na ně lidé vzpomínají. „Machatky? To byla radost z pohybu!“

Jejich příběh je unikátní, ať už se jim říkalo sestry Machatovy, Machatky, Machatěny nebo Machatěnky. Těžko bychom našli v historii československého sportu dvojčata, která měla tak úspěšnou sportovní kariéru a k tomu ještě druhou, neméně zajímavou kariéru v divadle. V letech 1955 až 1967 získaly sestry Machatovy medaile i skvělá umístění na světových i republikových soutěžích v moderní, tehdy umělecké gymnastice, mistrovské tituly v plavání i skocích do vody a současně tančily sóla v baletu Státního divadla v Brně. Celý život tráví v pohybu a dodnes se obě zajímají o to, co se v jejich sportu děje. Důkazů mám na to spoustu. Například když jsme nedávno spolu jely tramvají, četly si po cestě nová gymnastická pravidla, aby podle nich mohly učit své dětské svěřence a rozhodovat na závodech. „Švýca to hrozně prožívá,“ šeptala mi tehdy Hana a šibalským pohledem sledovala soustředěnou sestru přes uličku, zatímco tramvaj číslo jedna mířila z brněnských Řečkovic do Králova Pole.

Když jsem se s diktafonem v ruce pustila do mapování životního příběhu sester Machatových, dnes Hany Bubníkové a Jiřiny Langové, scházely jsme se každé pondělí zhruba tři měsíce na jaře roku 2017. Pak jsme se v různých intervalech potkávaly ještě celý rok. Z každého setkání jsem odcházela vybavena hromadou informací, článků i rozhlasových a televizních záznamů, dokumentujících neobyčejnou gymnastickou a baletní kariéru sester. Měla jsem to štěstí, že jejich maminka poměrně brzy zavedla Haně a Jiřině sešit, do kterého lepila všechny novinové výstřižky, kde byla o nich nějaká zmínka. Ony v tom systematicky v dalších letech pokračovaly. Po krátkém váhání mi půjčily i některé ze svých deníků. Hodně jsme si povídaly, většinou společně ve trojici, a bylo to užitečné, neboť Hana s Jiřou (Hana neřekne Jiřině jinak) se báječně doplňují, i když si u toho pořád skáčou do řeči. To je pro ně více než typické. Z mozaiky vzpomínek jsem nakonec složila společný příběh dvou prolínajících se životů, které se dodnes podobají stejně jako slavná dvojčata a současně se odlišují jako jejich charakter i soukromé osudy.

Sestry Machatovy patří k těm osobnostem, jež položily základy k úspěchům moderní gymnastiky v Československu i ve městě Brně. Na pozadí jejich životního příběhu se odvíjí více než šedesátiletá historie tohoto sportu od jeho vzniku až po současnost. I na divadelních prknech odvedly jako tanečnice velký kus práce, zanechaly svoji stopu v Československém rozhlase

i Československé televizi. Ve svých rodinách dokázaly předat sportovní nadšení z generace na generaci. I proto považuji pohled sester Machatových za velmi cenný, stejně tak jako jejich vytrvalost, disciplínu a lásku k pohybu, kterou k radosti diváků i žáků přetavily do mnoha sportovních a uměleckých zážitků.

.....
Věra Staňková





NEOBJASNĚNÉ ZÁHADY SESTER MACHATOVÝCH

Primitivní národy přisuzovaly dvojčatům kouzelnou moc. Podle nich měla dvojčata vliv na úrodu, na počasí nebo i na zdraví svých bližních. Některé indiánské kmeny věřily, že léčebnou moc mají pouze dvojčata, jiné kmeny přisuzovaly léčebnou moc otci dvojčat. Ten musel u lože nemocného zpívat, tančit a konat nejrůznější kouzelnické obřady, aby se nemocný uzdravil. S vývojem lidstva a společnosti tyto pověry zanikly a zprávy o nich se objevují jen jako zajímavé příklady v zábavné literatuře o dvojčatech.

(úvodní odstavec článku Milana Vrby *Dvojčata a dědičnost*, který vyšel s fotografiemi sester Machatových v roce 1965)



Osud by zřejmě napsal Haně a Jiřině úplně jiný příběh a mnohé situace by se vůbec nestaly, kdyby nebyly dvojčata. Ale ony jsou a ještě ke všemu jednovaječná. Byla období, kdy si je většina lidí pletla (a někteří si je pletou dodnes). Existují fotografie, na kterých jsou opravdu k nerozeznání. A někdy si nejsou jisté ani ony samy. Nad některými černobílými snímky se i dohadují: „To jsi ty. Ale ne, vždyť to jsi ty!“

V dobách jejich největší slávy dokonce nechávali novináři tuto tipovací soutěž na čtenářích samotných. Například slovenský časopis Život, který v červnu 1963 otevřeně přiznal, že neví, která je která, napsal: „Kdo je to – rozhodněte sami...“ A v článku dál praví: „Vítězkou mistrovské skupiny na letošních mistrovstvích ČSSR v Bratislavě se stala Hana Machatová před svou ‚mladší‘ sestrou Jiřinou. Při nástupech, přestávkách, při rozhovorech i při udělování cen jsme tato dvojčata rozlišovali podle mateřského znaménka, které má Hana na krku. Je však těžké rozeznat je při cvičení a ještě těžší na fotografiích. Proto vám předkládáme fotoreportáž, ve které si můžete všimnout skutečně mistrovského výkonu sester Machatových, jejich dokonalé, přitom doslova ‚umělecké‘ ovládnání těla, baletní graciéznost pohybu... ale i tentokrát to necháváme na vás, která je která, protože si sami nejsme celkem jistí.“

A pak tu máme ještě jednu zajímavost. Hanu a Jiřinu známe jako sestry Machatovy a jen málokdo tuší, že je to prostě chyba. Tatínek se totiž jmenoval Oldřich Machát, a tak správně by se příjmení sester mělo psát s dlouhým á uprostřed. Tak, jak je zapsáno v matrice.

Těžko říct, kam se ta čárka ztratila. Má to na svědomí brněnský akcent nebo reportéřská nedůslednost při vyslovování? Bylo to nepozorností písícičích novinářů, kteří na začátku sportovní kariéry dvojčat na čárku jednoduše zapomněli? Nebo chybovali organizátoři, kteří jména špatně zapsali do startovních listin? Pravdu se asi nikdy nedovíme. Skutečností je, že u historicky prvních sportovních výsledků z roku 1955 ještě najdeme v novinách obě verze. Postupem času však dlouhá varianta ustupovala a na konci padesátých let vymizela z článků docela. A tak se nakonec do dějin zapsaly Hana a Jiřina Machátovy o čárku kratší.



Oldřich Machát v brance SK Židenice

.....

HOLKY ZE SPORTOVNÍ RODINY

Hana: „U nás doma se o tom moc nemluvílo, ale ve své době musel být tatínek vynikající brankář, kterého lidi znali a obdivovali. Jednou nám říkal, že se přišel jen tak podívat na fotbal a celé hlediště vstalo a křičelo ‚Culín, Culín‘, takže se musel převléct a jít chytat do branky.”

Věra: „Proč se tatínkovi říkalo Culín?”

Hana: „No proto, že když skočil po míči, tak se k němu nádherně skulil.”

Věra: „Já jsem se dočetla, že je to proto, že se pořád culil – smál.”

Jiřina: „To nevím, ale my jsme měly vždycky za to, že je to proto, jak se dokázal zabalit do kotoulu.”

(z rozhovoru autorky s Hanou Bubníkovou a Jiřinou Langovou při přípravě knihy v roce 2017)